

מושבת החתולים

סיציליה

לפני זמן רב מאוד, כשהחיות עדיין ידעו לדבר, חיה מושבת חתולים בבית עזוב, לא הרחק מעיר גדולה. היה להם הכל מה שרק יכלו לרצות כדי לחיות טוב, הם אכלו טוב וגרו בנוחות ואם במקרה עכבר חסר מזל הזדמן ברוב טיפשות בדרכם הם תפסו אותו לא כדי לטרוף אלא לשם עצם ההנאה בתפיסת עכברים.

זקני העיר סיפרו ששמעו מהוריהם על תקופה בה כל האזור היה מלא חולדות ועכברים ואי-אפשר היה למצוא אפילו גרעין אחד של חיטה או קלח תירס בשדות. רק החתולים הצילו את האזור מהמגפה הזו כך שצאצאיהם יכלו לחיות בשלום.

בכל אופן החתולים היו עשירים דיים כדי להחזיק משרתת, כי למרות שהם חיו שקט ובשלוה ולא רבו ולא שרטו זה את זה יותר

מאשר בני-אדם היו עושים זאת, את משק בית הם לא ידעו לנהל. היו להם דרישות ואהבו שיהיה מי שיבשל להם בשר, אותו לא רצו לאכול נא.

לא רק שקשה היה לענות על דרישותיהן אבל מרבית נשים עייפו מהר מהחיים בין חתולים בלבד. לכן המשרתות התחלפו אצלם לעתים קרובות. מקובל היה בעיר שכאשר מישהו אבד את כל רכושו ולא היה לו ממה לחיות נהג לומר "אלך ואחיה עם החתולים" ואמנם כך עשו נשים עניות רבות.

הבחורה ליזינה לא שבעה אושר בביתה. אמה האלמנה העדיפה את אחותה הבוגרת ולכן לצעירה לעתים לא נשאר מה לאכול בו בזמן שלגדולה היה כל מה שרק רצתה. וכשליזינה העזה להתלונן קיבלה מכות טריות.

בסוף הגיע היום בו לא יכלה לסבול זאת יותר וקראה לאמה ולאחותה "אם אתן שונאת אותי כל כך ורוצות להתפטר ממני, אלך לחיות עם החתולים!"

"אז לכי מכאן!" קראה אמה כשהיא אוחזת מקל מטאטא. ליזינה המסכנה לא חיכתה יותר אלא ברחה מיד ולא עצרה עד שהגיעה לדלת של בית החתולים.

מאחר שהטבחית הקודמת עזבה באותו הבוקר, עם פניה שרוטים בגלל ריב עם ראש הבית, קיבלו את ליזינה בחפץ רב והיא התחילה מיד להכין ארוחה, כשהיא מתלבטת לגבי הטעם של החתולים וחוששת האם תצליח לספק את דרישותיהם.

תוך כדי עבודתה באו זה בזה חתולים רבים שהפריעו בעבודתה. הם רצו להכיר את המשרתת החדשה וכך אחד עמד תמיד לרגליה, אחר ישב על גב הכסא, כשהיא קלפה ירקות, שלישי ישב על השולחן לפניה ואחרים הסתובבו בין הסירים וקערות שעל המדפים על הקיר.

כל הזמן נשמע גרגור של החתולים, שאמר כי הם מרוצים מהמשרתת החדשה, אך ליזינה עדיין לא הבינה את שפתם ולא ידעה מה הם בעצם רוצים.

אך היא הייתה נערה טובת-לב וחרוצה היא התחילה להרים מהרצפה את החתולים הקטנים שנפלו, ניגשה להפריד בין רבים והחזיקה על ברכיה את החתול המנומר, זקן החבורה, בעל רגל שבורה.

החתולים התרשמו מאוד מדרכיה והדברים הסתדרו אפילו טוב יותר כאשר היא התרגלה להתנהגותם המוזרה. הבית מעולם לא היה עוד כל כך נקי, הארוחות טעימות כל כך וחתולים חולים מטופלים בדאגה כזו.

אחרי זמן מה הגיע אליהם חתול זקן, לו הם קראו כולם "אבא", שחי לבדו על גבעה, באסם ישן וביקר אצלם מדי פעם.

ליזינה מצאה חן בעיניו והוא שאל מיד "האם הנערה שחורת-עין זו משרתת אותכם טוב?" וכל החתולים ענו כאחד "כן, אבא גטו, עוד לא הייתה לנו משרתת כל כך טובה."

כך גם הם השיבו בכל ביקורו, אך החתול הזקן, שהייתה לו עין טובה, הרגיש שהנערה הקטנה נעשית עצובה יותר ויותר. לכן, כשפעם מצא אותה בוכה במטבח שאל "מה

קרה, ילדתי, האם מישהו פגע בך?"
דמעות פרצו מעיניה והיא ענתה תוך
התייפחויות "לא! ודאי שלא! הם כולם מאוד
טובים כלפי, אך מזמן לא שמעתי מה קורה
אצלי בבית ואני מתגעגעת לראות את אמי
ואת אחותי!"

גטו הזקן, שהיה חתול נבון, הבין את
תחושותיה ואמר "את יכולה ללכת הביתה
ולהישאר שם כמה שרק תרצי. אבל קודם אני
רוצה לתת לך תמורה מתאימה על הדאגתך
לילדיי. בואי איתי למרתף הפנימי, שם איפה
שעוד לא היית, ושאותו אני שומר סגור
תמיד."

כשירדו למרתף ליזינה הביטה בהשתוממות.
לפניה עמדו שני כדים ענקיים, אחד מלא
שמן, שני בנוזל שזרח כמו זהב.

"באיזה מהכדים האלה אני צריך לטבול
אותך?" שאל אבא גטו בחיור, כששיניו
החדות נראות בפיו ושפמו הארוך מזדקר.
"בכד השמן" ענתה ליזינה כשהיא חושבת
לעצמה "הרי אינני יכולה לטבול בזהב."

אך אבא גטו ענה "לא, לא, מגיע לך יותר
מזה" והוא אחז אותה בזרועותיו החזקות
וטבל אותה בכד הזהב הנוזלי. וכשהיא יצאה
משם, רק לחייה נשארו ורודות ושערה שחור.
כל היתר זרח כמו אצל פסל זהב טהור.

אבא גטו הביט עליה בהנאה. "לכי הביתה"
אמר "וראי את אמך ואת אחותך, רק תזכרי
אם תשמעי תרנגול קורא, תפני לכיוונו, אך
אם תשמעי נעירת חמור, תביטי בכוון הפוך."
הנערה נישקה את כפו הלבנה של החתול
הזקן ויצאה לכוון ביתה. אך כשהייתה כבר
קרובה אליו שמעה קריאת תרנגול. היא מיד
פנתה לכוונו. באותו רגע על ראשה הופיע
כתר זהב נהדר שעטף את שערה השחור.
באותו הזמן נשמעה נעירת חמור, אך היא
הקפידה לא להביט לשדה שם החמור רעה.
אמא ואחות שלה עמדו בדיוק לפני ביתן
וקיבלו אותה בקריאות התפעלות וקריאותיהן
גברו כשהיא הוציאה מכיסה גם חופן זהב.
ימים אחדים חיה ליזינה עם אמה ואחותה.
ליזינה נתנה להן את הזהב שהביאה אך לא

החלון ועלה על שולחן, קיבל מכה כזו עם המערוך שילל יום שלם אחר כך. יום אחרי יום המושבה הבינה טוב יותר את חוסר המזל שלה עם המשרתת החדשה.

היא הייתה עצלה וכעסנית, עבודות הבית נעשו ברשלנות, קורי עכביש נתלו מהתקרות ואספו אבק, המיטות לא סודרו בקפידה ואת מיטות הפוך אהובות כל כך על החתולים הזקנים לא נוערו מאז ליזינה עזבה את הבית. בביקורו הבא מצא אבא גטו מהומה גדולה. "רגלו של צזרה נראתה נפוחה מאז שפפינה בעטה בו בנעלי העץ שלה. הקטור פצוע בגבו כי היא זרקה עליו שרפרף, שלושה גורים של אגריפינה מתו כי פפינה שכחה אותם בסל שמחוץ לבית. אין מה לעשות עם היצור הזה. אנא אבא גטו שלח אותה מכאן. ליזינה בטוח לא תכעס. היא יודעת בוודאי מי האחות שלה. "בואי הנה" אמר אבא גטו לפפינה בקול חמור. הוא לקח אותה למרתף הנעול שלו והראה לה את שני הכדים שליזינה ראתה קודם.

יכלה להוריד את בגדיה הזהובים והכתר שעל ראשה. זאת למרות מאמציה של אחותה פפינה שקנאה בה מאוד.

בסוף החליטה פפינה "אלך עכשיו ואראה מה אוכל לקבל מהחתולים" ויום אחד לקחה את סלה של ליזינה והלכה מהבית עוד לפני זריחת השמש במחשבה "הייתי רוצה גם אני לקבל מהזהב שלהם."

החתולים במושבם עדיין לא שכרו משרתת אחרת כי ידעו שלא יוכלו למצוא דומה לליזינה שחסרה להם מאוד.

כאשר שמעו כי פפינה היא אחותה של ליזינה רצו אליה כולם. "היא לא יפה כמוה" לחשו החתלתולים הקטנים. "שתקו" אמרו החתולים המבוגרים "לא כל המשרתות יכולות להיות יפות.

לא, היא בהחלט לא כמו ליזינה. אפילו החתולים הנבונים ביותר ורחבי אופקים הודו בכך. מיד ביום הראשון היא סגרה את דלת המטבח לפני חתול גדול שאהב להביט על ליזינה בעבודתה, וכשחתול צעיר נכנס דרך

"באיה מהם לטבול אותך?" שאל והיא ענתה מהר "בזה של זהב!" כי היא לא רק הייתה רעת-לב אך גם חמדנית.

עיניו הצהובות של אבא גטו הבריקו באש. "זה לא מגיע לך" קרא בכל כמו רעם וזרק אותה לכד השמן, שם כמעט ונחנקה. וכשהצליחה לצאת משם נושבת ונושפת החתול תפס אותה שוב וגלגל אותה בעפר שעל הרצפה. כאשר קמה, מלוכלכת, עיוורת כמעט ודוחה זרק אותה החוצה באומרו "לכי, אך תזכרי, כשתשמעי נעירת חמור, פני לכוונו."

פפינה רצה הביתה עלובה ומועדת, ולמזלה מצאה מקל שעזר לה ללכת. היא הגיעה כמעט לבית אמה כששמעה, במרעה שבצד ימין שלה את נעירת חמור קולנית. היא פנתה בכוונה ומיד שמה את ידה על מצחה, שם התנפנף, כמו נוצה, זנב חמור.

היא רצה מהר הביתה. שעתיים לקח לליזינה כדי לרחוץ אותה באמבטיה גדולה של מים חמים וסבון, עד שהורידה ממנה את שכבות

העפר בהן קישט אותה אבא גטו.

את זנב החמור לא ניתן היה להוריד כי הוא נדבק למצחה של פפינה כמו כתר הזהב לראשה של ליזינה.

ימים אחדים קודם עבר בסביבה בן המלך. הוא ראה את ליזינה יושבת לפני הבית ותופרת, והתפעם מיופייה. הוא חזר עוד פעמיים ושלוש עד שהעז להתקרב אליה ולשאול בלחש "נערת היפה, האם תסכימי להיות כלתי?" והיא ענתה "כן".

אמא כעסה נורא והתנקמה בליזינה. היא קודם הרביצה לה במקל של מטאטא ואחר כך הורידה אותה לבאר מים, למרות בקשותיה ובכי שלה. היא סיבבה את זנב החמור מסביב לראשה של פפינה כמו תלתל תחת רעלה ועטפה אותה בסדין מרגל ועד ראש. כשלמחרת הגיע הנסיך לקחת את כלתו מצא אותה עטופה בסדין. "כך נהוג אצלנו למסור את הכלות" אמרה אמא. הנסיך היה צעיר וקצת ביישן ולכן לא התנגד שפפינה תכנס איתו למרכבה.

כשהנסיך הביא את כלתו לאביו המלך וכל
הארמון מואר בזוהר זה.
למחרת הם התחתנו וכל החתולים, אם אבא
גטו בראשם, נוכחו ורקדו עם כולם.

דרכם עברה ליד בית החתולים שכולם עמדו
ליד החלונות. השמועה על חתונתה של
הנערה היפה בעלת כתר זהב על ראשה
התפשטה מהר, והם ידעו כי זאת יכולה
להיות רק ליזינה.
כשהמרכבה עברה ליד ביתם נשמע כאילו
חתולים מכל העולם שרו "מיאו, מיאו, מיאו!
הנסיך, הבט מהר מאחוריך. ליזינה היא בתוך
הבאר העמוקה ואתה קיבלת רק את פפינה."
הרכב, שהבין טוב יותר את שפת החתולים,
עצר את המרכבה ושאל "האם הוד מלכותו
מבין מה חתולים אלה שרים?" ואז השיר
נשמע עוד יותר חזק.
הנסיך הרים מיד את הרעלה וגילה את פניה
הנפוחים של פפינה ואת זנב החמור סביב
ראשה. "בוגדת!" קרא והורה מיד לחזור לבית
האמא הזקנה שרצתה כך לרמות אותו. הוא
שלף את חרבו ודרש להחזיר את ליזינה בכל
מאיים כל כך שאמא רצה מיד אל הבאר
והוציאה את ליזינה משם.
בגדי ליזינה והכתר שלה זהרו בעוצמה